

INKORPORIRANA LETA 1808

Združevalni odbor naj bi pokazal, koliko nas je približal do združitve in koliko se je trudil v tem času. Ker se pa vidi, da se je stva

ANŽE PITOV ALI ZAVZETJE BASTILE.

Spisal Aleksander Duma, 18

(Nadanjavanje.)

— Pred odhodom vas je sprejela moja mati.
— Vi ste sedaj gospodinja, ter mi dajte dela.
— Jaz nimam nobenega za vas, gospod Anže.
— Zakaj ne?
— Ker ste učenjak, gospod iz Pariza, kateremu se ne spodobu opravljati kmetičkih del.
— Ali je to mogoče? — je vzkliknil Pitov.
Katarina je napravila znamenje, ki je pomenjalo: — Da.
— Jaz učenjak, — je rekel Pitov. — Poglejte, vendarle moje roke, gospodična Katarina.
— To nič ne stori.
— O, gospodična Katarina, — je vzkliknil ubogi mladenič, — ali me hočete pod pretezo, da sem učenjak, prisiliti, da umrem od gladi? Vi torej ne veste, da je modrijan Epiktet služil, da dobi hrane in da je Ezop jedel kruh v potu svojega obraza? Ta dva sta bila bolj učena gospoda kot pa sem jaz.
— Kaj pa hočete? Stvar je pač taka.
— Gospod Billot me je sprejel kot človeka, ki spada k njegovim hiši. Poslal me je nazaj iz Pariza, da zopet spadam k isti.
— Mogoče vas je moj oče prisilil opravljati dela, katerih bi vam jaz nikdar ne nalagala.
— Torej nisem prav za nič na svetu?
— Le živite tukaj, — je rekla Katarina milejšje. — Premišljala bom, kaj se da storiti.
— Vi hočete premljati, če me ohranite tukaj? Ah, kaj pa sem vam storil, gospodična Katarina. Preje ste bila vsa drugačna.
Katarina je enostavno skomignila z rameni.
Gotovo ni imela nobenih razlogov, katere bi navedla Pitovu in očividno jo je dražila njegova ustrajnost.
— Dosti tega, — je rekla. — Jaz grem v La Ferte Milon.
— Potem bom hitre osedlal vašega konja, gospodična Katarina.
— Nikakor ne. Ostanite tukaj.
— Vi mi torej prepovedujete, da bi vas spremljal?
— Ostanite tukaj, — je rekla Katarina zapovedovalno.
Pitov je ostal na svojem mestu, sklonil glavo, da prikrije solzo, ki se je prikradla v njegovo oko.
Katarina je pustila Pitova tam, kjer je bil ter dala nekemu hlapcu povelje, naj osedla njenega konja.
— Ah, — je mrmral Pitov, — vi pravite, da sem se izpremenil, a vi ste se izpremenili še vse drugače kot jaz.

KAJ JE NAPOTILO PITOVA, DA JE ZAPUSTIL PRISTAVO TER SE NAPOTIL V HARAMONT, SVOJ PRAVI DOMAČI KRAJ.

Zadovoljno se je z ulogo prve dekle je mati Billot brez mrmraanja ali zavisti zopet pričela s svojimi posli. Delo na pristavi, ki je bilo za trenutek prekinjeno, se je zopet pričelo.
Medtem ko so sedli konja za Katarino, se je slednja za trenutek vrnila v hišo ter vrgla pri tem stranski pogled na Pitova, kojega telo je ostalo nepremično, kojega glava pa je nalik veterinci sledila mladi deklici, dokler ni izginila v svojo sobo.
— Kaj hoče Katarina v svoji sobi? — se je vpraševal Pitov.
Ubogi Pitov! Kaj hoče? Hoče si urediti lase, natakati belo čepico ter si obliči finejšje nogavice.
Ko je bila gotova s tem delom ter čula spodaj konja, je šla dol, poljubila mater ter odjahala.
Nezadovoljen vsled kratkega, napol pomilovalnega in napol brezbriznega pogleda, kateremu je ob svojem odhodu vrgla nanj, se ni mogel Pitov odločiti, da bi ostal v dvomu.
Odkar je Pitov zopet videl Katarino, se mu je zdelo, da je ne bo mogel več pogrešati.
Ko je čul Pitov korake odhajajočega konja, je pohitel proti vratom. Tedaj je zapazil Katarino na mali povprečni poti, ki je vodila od pristave na cesto v La Ferte Milon.
S praga vrat je poslal deklici še en pozdrav, poln ponižnosti in udanosti.
Komaj pa se je zgodilo to, ko je prišel Pitov na drugo misel.
Katarina mu je lahko prepovedala spremljati jo, a mu ni mogla prepovedati, da ji sledi.
Sklenil je vsled tega slediti ji po gozdu ter jo neprestano obdržati v očeh, dočim bi ga ona ne videla.
Od pristave je bila le poldruga milja do La Ferte-Milon. Poldruga milja tja, poldruga nazaj, kaj je bilo to za Pitova?
Sploh pa je prihajala Katarina na cesto po črti, ki je tvorila z gozdom pot. Če je vzel ravno črto, si je prihranil Pitov četrto milje.
Ko je dospela Katarina do deželne ceste, je dospel Pitov, sklonjen za visoko rjžo, v gozd.
Tekel je nekako četrto milje ter zapazil loko, ki se je obračala proti deželni cesti. Tam je obstal ter se naslonil na velik hrast, ki ga je popolnoma skrival. Bil je prepričan, da je prišel hitreje kot Katarina.
Tam je stal ter dolgo časa prishuškoval, a ničesar ni mogel zaznati.
Konečno je videl, da je konj Katarine zavil na malo stezo, ki je vodila v Boursonne, ne pa v La Ferte-Milon.
Pitov je na široki odprli oči ter videl v veliki razdalji belega konja ter rdeče krilo Katarine.
Kot rečeno je bila to velika razdalja, a za Pitova ni bilo nikakih razdalj.
Planil je zopet v gozd, a ne v smeri proti La Ferte-Milon, temveč v smeri proti Boursonne.
Tekel je hitro naprej, hitreje kot more teči konj.
Ko je zapazil Pitov Katarino, je moral napraviti več kot pol milje. Njegov tek je bil dvakrat hitrejši kot oni konja v trahu.
Konečno je dospel v paralelno črto z njo.
Katarina je ustavila svojega konja in tudi Pitov se je ustavil. Bilo je že zadnji črt, kajti Pitovu je pričelo primanjkovati sape.
— Lagala se je, — si je rekel, — in v kakšnem namenu?
To je bilo zanj vseeno. Da si pridobi premoč preko nje, jo je moral zasati pri dejanju samem.
Ker je Katarina jahala v koraku, ji je Pitov lahko sledil skozi grmičevje, kajti Pitov je vedel, da to ne more trajati vedno.
Konečno je čul, kako je zarzgetal konj Katarine in temu rzgetanju je odgovorilo drugo.
Druga konja, ki je zarzgetal, pa ni bilo še videti.
Tedaj pa je udal Katarina konja, ki je pričel teči hitreje.
Ubogi Pitov je obstal na mestu ter vsled tega ni mogel videti, kako je drugače tako mirna deklica zardela ter se pričela tresti.
(Dalje prihodnj.)

Zrak in njegove moči v domišljiji in povesti štajerskih Slovencev.

Spisal J. Majciger,

(Nadaljevanje)

b) Jug in Zlatolasec.

Živel je nekaj tam v deveti deželi kralj, ki si je kmetico za ženo vzel. Ta mu je obljubila poroditi sinka z zlatimi lasi in zlato zvezdo na prsih. Kralj pa je moral v vojno. Medtem mu porodi žena dete z obljubljenimi lastnostmi. Stara kraljica pa, ki je grdo gledala sinaho, je dala kralju sporočiti, da mu je rojen pes. Kralj je odgovoril nato, naj se mu žena pobere, da je ne bo videl nikdar več. In sirota je morala zapustiti kraljev dvor. Blodila je okoli po svetu brez domovja, dokler ni v revščini umrla. Pred smrtjo pa je rekla sinu te besede: "Poišči očeta in daj mu ta prstan." On pa je hodil okrog po svetu, da je prišel do zelene gore, na kateri je našel mladeniča prekrasne postave s cvetjem venčnega. Vpraša ga: "Kdo pa si ti, mladenič, s cvetjem ovenčan?" "Jaz sem Jug", odgovori mu krasni mladenič. Zlatolasec mu potoži svoje gorje, in Jug ga je zanesel v svojem naročju v krajevo mesto, kjer je našel očeta in rečo. (Ščavnjska dolina.)

c) Jug in dobra hčerka.

Živela je nekaj uboga ženica s svojo hčerko v samotnem kraju na oknu pletarček poln jagod. Daleč od drugih ljudi. Akoravno Veselega srca pride pastorka dosti na vsem pomankanja trpeli, mu in pove, kaj in kako se ji je živelo sta vendar zadovoljno. Kar na potu godilo, a o hiši in o plesu mati hudo zbolila. Deklica se je si ni upala povedati in je rajši trdila, postreči jej v vsem, le da bi ljuba mati ozdravila. Delala in kuhala ji je zdravila iz vseh cvetlic, katere je bila mati v preteklem poletju nabrala. Pa vse ni nič pomagalo. Mati je postajala od prava hčerka že šla v lepem in dne do dne bolj slaba. Mahoma si topem oblačilo po gozdu ter med izmusli, da bi ji jagode mogle pomagati. Pa kje jih vzeti? Bila je ravno huda zima. Ko hčerka to si jo vpraša: "No, deklica, kaj željo materino izve, napravi se brez v goro jagod iskat. Ker jih pa v trdi zimi nikjer ni mogla najti, začela se je mlo jokati. Se daj sreča starega, sivobratlega umazana pastorka toliko nabrala. Bil pa je to Sever. Ta jo la." "Dobro", odgovori ji zopet vpraša, zakaj tako mlo joče. Deklica mu vse razloži in upira prošnje svoje oči v re nobnega starega. Sever se je res usmili in jo pelje k vetru Jugu. Ta prime deklico Jug. "Dobro tedaj", reče zopet za roko in jo spremi v dolinico, kjer je bilo vse rdeče zrelih jagod. Hitro si jih nabere polno kosarico in jih odnese veselega srca bolni žaki. — Deklica pride v hišo in materi domu. Ko bolnica jagode začne, ker ne vidi drugega pri hipovžije, ozdravi v kratkem in obe si razen ene mačke, ki je v kuhinji pri peči ležala in dremala, kakor domača gospodinja gospodinjiti. Ko si je večerjo skuhala, sedla je k mizi ter jela večerjati. Tu priskače mačka ter mlo mijavka. "Beži, ti pristudna stvar", reče jej ter jo pahne od sebe. In mačka gre zopet na svoj stari prostor. Tako je bilo tudi drugi in tretji dan. Ob enajsti uri tretje noči, ko je še deklica pri peči sloneč bdela, vstopi skozi duri črn mož, ki jo vabi na ples. "O prav rada grem plesat", odgovori mu deklica, "tako tukaj se zasukniva, da poskusim, ali se nisem pozabila plesati." In res, zasukniva sta se v prostorni izbi v ples, a jedva se je z njim sprejela, ni se zavedela več, kje je.

d) Jug dobnik in Jug mačka-valec.

Bila je hudobna mačka, ki je imela dve hčerki, eno lastno, drugo pa pastorko, katero je preganjala in trpinčila. Kolikor je le mogla, svojo pravo hčer pa je ljubila čez vse.
Neko hudo zimsko jutro pride mačka zgodaj zjutraj s palico nad pastorko, rekoč: "Tu imaš tarčo (okrogel pletarček) in kos kruha in spravi se v goro, pa glej, da mi nabereš tarčo polno jagod, če ne, rajši se ne vrni." Uboga pastorka si ne ve pomagati, vzame tarčo in gre jokaje v gozd. Hodila je že dolgo po gozdu, zeblo jo je strašno; zdaj zagleda štiri moze v daljini, ki so ji prišli naproti. Najstarejši izmed njih v velik kožuž zavrt jo vpraša: "No, deklica, kaj se pa jočeš?" "Kaj bi se ne", odgovori ona. "Moja mati so me nagnali, da bi jim sedaj v tej zimi jagod nabrala, če ne, ne smem več domu. Ali kje sem v stanu dobiti jih zdaj?" "Ti si revna", odgovori stari, "ali več morda, kateri veter je najboljši?" "Moja dobra ranjka mati so mi pravili, da so vsi dobri, a Jug je najboljši. In tako rečem tudi jaz." "Ti uboga sirota", mihuje jo najmlajši, ki je bil še mlad junak, "daj meni tarčo in idi v ti isto hišo, da se malo pogreješ, čez tri dni pa pridi semkaj." Ko je mlajši bil to izgovoril, izginili so mahoma vsi štiri možaki.
Pastorka pa gre v hišo, na katero je mladenič pokazal, a ni bilo žive duše v nji. Na ognjišču v kuhinji je pa plapolal ogenj in v kotu pri peči je sedela mačka. Pastorka se ne pomišlja dolgo, vzame pisar iz bližnje police, napol-

ni ga z vodo in pristavi k ognju; začela si je večerjo kuhati. Ko je bila večerja skuhana in je začela ona večerjati, skočila je mačka k nji ter jame mlo mijavkati. "Ti sirota, ti moraš tudi nekaj večerjati", dejala je pastorka mački in dala ji je dober del svoje večerje. Tako je pretekel prvi in drugi večer. Ko sta se pastorka in mačka tudi tretji večer navečerjali, izpregovori mačka, rekoč: "Vedi, deklica, nocoj o polnoči pride k tebi mož, ki te bo vabil na ples, ti pa nikar ne idi, ampak izgovarjaj se, da nimaš ne obuteli, ne obleke in slednjice, da ne znaš plesati."

In res, jedva je ura odbila enajsto, stopi v sobo mož, kateremu so se oči svetile kakor ogenj, rekoč: "Pastorka, pojdi na ples!" "Nimam škorncev, hosa sem, ne morem plesati", odgovori pastorka. Mož izgine, a čez malo časa se vrne in prinese lepo izdelane čevljičke, katere pastorki ponudi, rekoč: "Pastorka, pojdi na ples!" "Raztrgana sem, ne morem iti", odgovori mu ona. Mož ji prinese čez malo časa lepo nareto obleko in jo zopet vabi na ples, a deklica se izgovarja, da ne zna plesati. Ali zdaj je ura odbila dvanajst, mož izgine, pastorka pa v lepi obleki sladko pri peči zaspi.

Ko se zjutraj prebudi, zagleda na oknu pletarček poln jagod. Veselega srca pride pastorka dosti na vsem pomankanja trpeli, mu in pove, kaj in kako se ji je živelo sta vendar zadovoljno. Kar na potu godilo, a o hiši in o plesu mati hudo zbolila. Deklica se je si ni upala povedati in je rajši trdila, postreči jej v vsem, le da bi ljuba mati ozdravila. Delala in kuhala ji je zdravila iz vseh cvetlic, katere je bila mati v preteklem poletju nabrala. Pa vse ni nič pomagalo. Mati je postajala od prava hčerka že šla v lepem in dne do dne bolj slaba. Mahoma si topem oblačilo po gozdu ter med izmusli, da bi ji jagode mogle pomagati. Pa kje jih vzeti? Bila je ravno huda zima. Ko hčerka to si jo vpraša: "No, deklica, kaj željo materino izve, napravi se brez v goro jagod iskat. Ker jih pa v trdi zimi nikjer ni mogla najti, začela se je mlo jokati. Se daj sreča starega, sivobratlega umazana pastorka toliko nabrala. Bil pa je to Sever. Ta jo la." "Dobro", odgovori ji zopet vpraša, zakaj tako mlo joče. Deklica mu vse razloži in upira prošnje svoje oči v re nobnega starega. Sever se je res usmili in jo pelje k vetru Jugu. Ta prime deklico Jug. "Dobro tedaj", reče zopet za roko in jo spremi v dolinico, kjer je bilo vse rdeče zrelih jagod. Hitro si jih nabere polno kosarico in jih odnese veselega srca bolni žaki. — Deklica pride v hišo in materi domu. Ko bolnica jagode začne, ker ne vidi drugega pri hipovžije, ozdravi v kratkem in obe si razen ene mačke, ki je v kuhinji pri peči ležala in dremala, kakor domača gospodinja gospodinjiti. Ko si je večerjo skuhala, sedla je k mizi ter jela večerjati. Tu priskače mačka ter mlo mijavka. "Beži, ti pristudna stvar", reče jej ter jo pahne od sebe. In mačka gre zopet na svoj stari prostor. Tako je bilo tudi drugi in tretji dan. Ob enajsti uri tretje noči, ko je še deklica pri peči sloneč bdela, vstopi skozi duri črn mož, ki jo vabi na ples. "O prav rada grem plesat", odgovori mu deklica, "tako tukaj se zasukniva, da poskusim, ali se nisem pozabila plesati." In res, zasukniva sta se v prostorni izbi v ples, a jedva se je z njim sprejela, ni se zavedela več, kje je.

Ko se je materi predolgo zdelo, da hčerke ni domu, šla jo je torej iskat. Prišla je tudi do tiste hiše, kjer je bila hčerka, in že od daleč vidi skozi okno, kakor da bi jo hčerka klicala in se ji smejala. Ko pa bližje pride, vidi hčerino glavo, katere je bila vsa raznesarjena in v oknu na ogled razpostavljena. Žalostna mati noče samemu pogledu verjeti, stopi v hišo, da bi se o resnici prepričala. Pa komaj stopi v izbo, pokne strašno in zagrmni in vsega ni bilo več. Ko je pozneje pastorka šla obe iskat, ni našla ne matere, ne sestre, pa tudi hiše ne, ki je bila takrat v gozdu, ko je šla jagod nabirat. Vrnila se je sama domu ter tam dobro gospodinjila do pozne smrti. (Savinska dolina.)

(Konec prihodnj.)

Dom za deco v Beogradu. Ministrstvo za notranje zadeve je v ulici Kraljevića Marka otvorilo dom za deco, kjer se vzgaja in uči raznih obrti. Dom je urejen po angleškem vzorcu.

RAZPIS SLUŽBE POSLOVODJE.
Slovenska Konsumna Zadruga v Moxham (Johnstown), Pa., bo v kratkem otvorila svojo trgovino in tem potom razpisuje službo poslovodje. Prijavitelji za to službo morajo biti poštenega in neomadeževanega značaja s potrebnimi izkušnjami v trgovini, vešči vsaj angleškega in slovenskega jezika. Vse prijave, kakor tudi za obširnejše informacije naj se pošljejo do 15. avgusta t. l. na naslov: Andrew Vidrieh, Secretary Moxham Slovenian Co-operative Association, 634 Main St., Johnstown, Pa. (4-6-8)

SUHO GROZDJE
Importirano iz starega kraja
22 centov funt.
Boka 50 funtov \$11.00
Posebna cena na veliko.
BALKAN IMPORTING CO
61-63 Cherry Street
New York, N. Y.
Z naročilom pošljite \$3. v naprej

Pozor!

Slovinci, Hrvati in Srbi
ki potujete skozi New York.

Ne pozabite na moj hotel, kjer dobite najboljša prenočišča in boste najbolj postreženi. Čiste sobe z eno ali dvema posteljama. Prostor za 250 oseb. Domača kuhinja. Najnižje cene.

August Bach 63 Greenwich Street
New York, N. Y.

Najstarejši in največji slov.
dnevnik v Združ državah

"GLAS NARODA"

(Glasilo J. S. K. J.)

Novice iz vseh delov sveta,
dopisi iz slovenskih naselbin,
novice iz starega kraja,
članki politični, gospodarski,
izvirna poročila iz starega kraja,
črtice, povesti, roman,
šaljivo satirična kolona Peter Zgaga
vsak dan razven nedelj in praznikov.

STANE:

Za vse leto	-	-	-	\$6.00
za pol leta	-	-	-	\$3.50
za mesto New York za vse leto	-	-	-	\$7.00

Najmodernejše vrejena TISKARNA

Vabila, okrožnice, plakati,
koverte, pisemski papir
itd.

Točno in po najnižjih cenah.

Slovenic Publishing Company,

82 Cortlandt Street.

New York City.